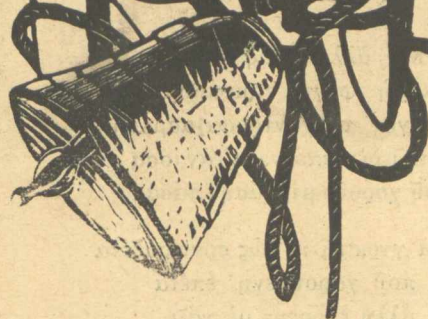


ἡ ΚΑΜΠΑΝΙΑ



Ἐφημερίς
 ποῦ διαβάξεις κι' ἀπορείς
 θὰ βγκίνη πάντα τὸ πρωτὶ ἐκάστης Κυριακῆς
 κι' ὁ ἌΡΒΑΣ θὰν' ὑπεύθυνος συντάκτης κι' ἰδρυτῆς

Ἔτος πρῶτον ἀριθμοῦμεν κι' εἰς τὰς Πάτρας κατοικοῦμεν	Ἔτος χίλια ἑνεηακόσα καὶ ἀκόμη καὶ τριάντα κι' Λεφτέρης γὰρ σαλάτα ἐπαινεῖ τὸ Θρόνο πάντα.	Τοῦ κάθε φύλλου ἡ τιμὴ εἶναι μονάχα μιὰ δραχμὴ.
	Εἰς δραχμάς πενήντα μόνον τὴν τοῦ ἔτους συνδρομὴν κι' εἴκοσ' πέντε τ' ἑξαμήνου καθωρίσαμεν τιμὴν γιὰ τὰ ξένα μέρη ὁμοῦ δυὸ δολλάρια, κι' αὐτὰ εἰς τὸ χέρι ἀπ' τὸν καθέναν καταβάλλονται μπροστὰ Ἐπιστολάς καὶ συνδρομὰς προσωπικῶς μόνον σ' ἐμᾶς	31
Ἐν φύλλον καὶ τριακοστὸν καὶ νηὸς χορὸς κομμουνιστῶν.	Δυὸ μηνὸς Φεβρουαρίου μὰ μετὰ βροχῶν καὶ κρούου.	

Λεφτὰ πολλὰ! πολλὰ Λεφτὰ Ἐκατομμύρια σωστά!

Λοιπὸν Ἐκατομμύρια μὲ τὸ τσουβάλι, πλήθος!
 Οὐτ' εἶνε τώρα ψέμματα, ποῦ λέγονται συνήθως
 κι' ὁ Ζαβιτσάνος ἐρωτᾷ
 κι' ὁ Βενιζέλος ἀπαντᾷ
 Ἐκατομμύρια σωστά!
 ὅπου μὲ πιάνει ζάλη
 καὶ ὁ Τσαλδάρης τὸν κυτᾷ, μὴν εἶν' ἀπ' τὸν μπακάλη;

Ἐκατομμύρια λοιπόν! τρέχ' τ' Ἑλληνάδες ὄλοι!
 Ἀρπάξτε! Γεμίσατε τὸ ἄδειο πορτοφόλι
 κι' ἤλθ' ἐποχὴ ν' ἀφίσουμε τὰ τρομερά μας χάλια!
 Τώρα θὰ φάτε ὄλοι σας μ' ὀλόχρυσά κουτάλια
 Ἐκατομμύρια σωστά, ὅπου μὲ πιάνει ζάλη
 καὶ ὁ Τσαλδάρης ἄς βρωτᾷ μὴν εἶν' ἀπ' τὸ μπακάλη!

Χαρῆτε λοιπόν, Ἕλληνες ὑπόδουλοι τῶν φόρων!
 κι' ἐρχῶντ' ἑκατομμύρια, μὲ ξενικὸν παπόρον
 τὶ λίραις! μάγκα μ' ἀριθμοὺς
 κορῶνες! δίχως τελειωμούς!
 Λιρέτταις, ποῦ σοῦ φαίνονται, λιγάκι, σὰν παράλογα
 ποῦ νά! τὰ ξε φορτῶνουνε σὲ κάτι πράσιν' ἄλογα!

Χαρῆτε, Ἕλληνες! καλοὶ, ὑπόδουλοι τῶν φόρων!
 πανευτυχεῖς φωνάξτε οἱ πάντες, κατὰ κόρον!
 καὶ ζουρλαθῆτ' ἀπ' τὴν χαρὰ καὶ πάρετε τὰ πλάγια
 Λεφτὰ μωρὸς! Τὶ κάθασθε! Πᾶστε διαβόλοι βάγια!
 Καὶ οὕτως ἐλυθῆκανε τῆς Χάγης τὰ ζητήματα
 κι' ὁ ἀφαλὸς μας ἄρχισε λαχτάραις καὶ κοψίματα!
 Τὶ Νίκη! Σάντσο! Νικητᾶ! καὶ ὄχι περὶ ἀηδίας
 καὶ νὰ πληθῶρα τὰ λεφτὰ, μέσ' σὲ ζουρλομανδύα



Κόκκινη κλωστή δεμένη
στην άνεμη τυλιγμένη
δός της κλώτσο να γυρίσει
παραισθη ν' αρχινέσει



Στην παράξενη τή χώρα,
πού λαμβάνουν όλοι δώρα
πού καθέννας τών ανθρώπων
στών αίσχροκερδών τόν τόπον
άπειλεί καθημερ' νως
κι' ό καθέννας σακαράκας
Φάπας, Κλάπας, πατατράκας
Μέγας είναι και κλεινός,
κατ' άγγέλας, κατά σμήνη,
πλήθος έκ χωροφυλάκων
καταφθάνει με βιασύνη
και τραβά τή 'Ρωμηοσύνη
μετά πλήθους ένταλμάτων
ώχ! κι' έντός τών φυλακών
για τό φόρο
και για ντόρο
άπό τόν λιμοκοντόρο,
ώς τόν έσχατον ήμών

Χαίρε! Κράτος τών κηφήνων!
τών Έλλήνων τών δυστήνων
όπου Τράντος τρωγοπίνων
σφάζων, καίων, δέρων κρίνων
μετ' ανθρώπων ύπευθύνων
και μετά τών άνευθύνων
άτιμάζει τραγικώς,
έν φ' πλήθη άποσπασμάτων
πίσω τρέχουν μετ' άσμάτων
πάντα πίσω τακτικώς
κι' ό Μπαμπάνης γραμματα
στέλλει με διδάγματα
ήγουν τεσκερέδες!
Μπράβο τενεκέδες!

Στή παράξενη τή χώρα
πάλ' ή τρέλλα 'πήρε φόρα
και μ' αυτά τά καλλιστεΐα,
άχ καλέ! μά τι άστειά!
κι' ούτε μιά κουτσιή κουροΐνα
δέν άπέμεινε μ' αυτοΐνα
νά μήν τρέξει νά προβάλλη,
άλλη σώμα, σάν τσουβάλι
κι' άλλη μιά μπιρομπλωμάτα
κάτι πόδια σάν τή γάτα
κι' άλλη μιά μυξοΐ κοντά της,
τά ξανθότριχα μαλλιά της,
μιά πού έκαν, ώ διαβάτα,
τό χορό της στράτα, στράτα !!!
Μιά δειλή και φοβισάρα,
μιά τσαχπίνα σαχλαμάρα
μιά πρωτόμαθη μικρούλα
π' έν τοπούτφ ξερεί άπ' οΐλα
Μιά στεγνή σάν μακαρόνι
π' ό θεός νά με γλυτώγη

πού μās κόρδωνε τή μέση
εις τούς χάσκοντας ν' άρέση
και πού είχε, όπως είδες
δυό ξεβίδωτες άρίδες.

Μι' άλλη άπόφασισμένη
νά μη φύγη ντροπιασμένη
όλίγον τι.. χοντροφκιασμένη
πού δέν έπερνε κι' άνάσσα
τού χοροΐ μη χάση πάσα!

Μιά γνωστή κι' ως σουφραζέτα
πού χαρούμενη έπέτα
άλλη έχόρευε με νάζι
και θα τώβαλε μαράζι
γιατι μώκλεινε τó μάτι
νά φωνάζω και για δαΐτη
γιατι πέρνει τήν Καμπάνα,
φοβερή γλωσοκοπάνα
και ήλάλαζε τó πλήθος
Κόλπο! Κάτω! Κάτω! Τζΐφος!
Κι' όπως γίνεται συνήθως,
δέν ελύθημεν ό γριφος
μά ελύθημε μονάχα
ώ! 'Ρωμηότατέ μου, χάχα!
τό.. όπού περιμανδρώνει
τής χονδροΐς τό... κατ' άλώνι
δηλαδή τó πανταλόνι.

Κι' οΐτω πώς ή νεολαία
εμαχέσθη ή ώραΐα
κι' εμαχέσθησαν κι' οΐ άλλοι
άπό τού χοροΐ τή ζάλη,
κι' ή κοντούλα σάν τή σφήνα,
"Ωχ! τι τρέλλα ή άμορφιά της
τορνευτά τά.. πισινά της!
μιά, πού μύριζε κουζίνα
και κεφτέ.. κι' έβγήκε τέλος
Μίς, τά μούτρα της 'Αγγέλωσ!
έτσι μούλα της τά λούσα
κι' αν και ήλθ' έπιλαχοΐσα
έξεμάνησαν τά πλήθη
τών Έλλήνων τά ευήθη,
πώς δέν είδαν τήν χοντρέλλα!
κι' εκτιμήσαν τήν 'Αγγέλω!

««Κόλπο, κόλπο! Κάτω, κάτω!»»
κι' είπε μιά πουΐθε στόν πάτο
τέτοια μούτρα πώχω πρώτης
πώς δέν είδε τó στραβό της
μάτι τής επιτροπής;
Πώ! καλέ και τι ντροπής!
Κύττα γάμπα τορνευμένη
κύττα μέση ζηλεμμένη
κύττα τούτα μου κι'.. εκείνα
όλα τάχω πρώτης... φίνα!
κι' αν επάνω μέσ' τή δίνη
τήν θεότρελλη εκείνη
αΐφνης ήρχει ή 'Ελένη
για νά κρίνη, τι θα γένη

ποιᾶς θὰ δώσῃ πειὰ τὸ μῆλο
εὐθύς θ' ἀρπάζ' ἓνα στύλο
νὰ μᾶς ἔσπαζε στὸ ξύλο
κι' ὅπως θάρχιζ' ἀπ' τὸ Σπύρο
πάρ' κι' ἐσύ, κι' αὐτός, κι' ἐκεῖνος!
γκάπ! καὶ γκάπ! ἐπικανδύνως
θὰ ἐμέτρα τὸ πηλίκον
εἰς τὸν φίλον μας Ἐρῆρικον
κι' ὦ! ἀλοίμονον στὸ μαῦρο!
καὶ τὴν Μίς καλὲ ποῦ ναῦρω!

Κι' οὕτω πῶς ἐπῆραν φόρα
στὴν παράξενη τῆ χῶρα
τόσες κόρες σ' ἄν... τὰ κρῖνα
κι' ὅλες πᾶνε στὴν Ἀθήνα
κι' αὐτῆ, ποῦ δὲν ἐνεκρίθη
ἐκ τῶν χειροκροτουμένων
τοῦναντίον δ' ἀπερίφθη,
καί.. μετὰ πολλῶν ἐπαίνων
κι' αὐτῆ τρέχ' ἀπ' τ' ὄ' ἄλλαις χῶρια
ἀλλὰ φεῦ! καὶ μένει ἰγκλόρια!

**Κόκκινη κλωστή δεμένη
καὶ ὁ τίτλος περιμένει
τὴν Μίς Πάτραι σ' ἄλλο χρόνο
νὰ καθίση μέσ' τὸ Θρόνο.**

Πάλιν ὁ Φάπας συναντᾷ τὸν Κλάπα του τυχαίως
καὶ τρέχουνε στὸ Θέατρο κ' δύο τους δραμαίως!

Φ.—Κάτι δραμαίως; Ποῦ λοιπὸν πηγαίνεις τέτοιαν ὥρα;

Κ.—Ἐρχομ' ἀπ' τὰ Κυβέλεια, ποῦ ἤμουνα ὡς τώρα
μέσα σὲ κόσμον ὁμορφον ἀφράτον, ντελικάτον
Τὰ ξέρεις τὰ Κυβέλεια ποῦ φτιάνουν τὰ γλυκά των;
ἔξαιρετα περίφημα, με φίρμα τέλος πάντων;

Φ.—Καὶ τώρα πάω στὸ Θέατρο νὰ ἰδῶ τὴν ἐσπερίδα
τῆς Μαίρης Ἀμπατάγγελου, ποῦ ἀπ' τῆς πρόβαις π' εἶδα
δὲν ἀμφιβάλλω οὔτε στιγμή πῶς θὰ πετύχη τόσο

Κ.—Πᾶμε μαζὴ τὸν ὄβολο κι' ἐγὼ γι' αὐτὴν νὰ δώσω
Μὰ μήπως θέλει φόρεμα ἐπίσημο, Κοπρίτη;

Φ.—Καθόλου! ἄλλως τε κι' ἐσύ ἔχεις τοῦ μακαρίτη!

Κ.—Μὴν τὸ φωνάζεις διάβολε!

Φ.— Λοιπὸν προχώρει τώρα
γιατὶ τῆς ἐσπερίδος τῆς πλησίασεν ἡ ὥρα.

**Κ2' ἐν τῷ θεάτρῳ κόβουνε τοῦ καθενὸς στολίδι
καὶ πάει, ράβει, ξύλωνε, ἢ γλῶσσάτους ψαλλίδι**

Φ.— Κάθησ' ἔδῳ

Κ.— Ἐκάθησα

Φ.— Βάλ' τὰ λογιὸν καὶ πὲς μου

Κ.— Στάσου, τί κάποιος μὲ σκουντᾷ ἐκ τῆς ὁδοῦ Ἀγγέσμου
Μὰ τ' εἶναι δῶ; Κόσμος πολὺς κι' ὁ Γιάννης ὁ Μοντάλδος
Μὰ πῶς καὶ δὲν ἐφάνηκεν ἀκόμα ὁ Σταμπάδος;

Φ.—Ξέρω καὶ κι' ἐγὼ; Καὶ μάλιστα μὲ ὄλην τὴν παρέα;

Κ.—Μὰ βλέπω τὸν Κουρμέντελο μαζὴ μὲ τὴ μνηστή του
μὰ καὶ τὸν Μπροῦζο Μιχαὴλ κοντὰ στὴν ἀδελφή του
τὸν Βῆτα Πέτροβιτς, Τομπῆν καὶ τὸν Γεροκωστόπουλον
τὸν Γ. Κανελλόπουλον καὶ τὸν Καρανασόπουλον

ἐρασιτέχνας καὶ τοὺς δυὸ καὶ τὰς Διλέρνια βλέπω

κι' ἐμπρὸς στὴν Ἄλμα φίλε μου, σ' ἄν καρφωμένος στέκο

Φ.—Κι' ἐγὼ τὸ Νίκο ἐγνώρισα μὲ τὰ καπνὰ Καρέλια
τὸν Παπαλεξανδρόπουλον, ποῦ ἔχουν πιάσει γέλοια
τὸν Γραμματέα Ἐφετῶν, τὸν Πέτρο τὸν Σταυρόπουλον

Κ.—Τὸ Φρούραρχο;

Φ.— Ναί, βρὲ στραβέ, μετὰ τῆς γυναικὸς του.

Κ.—Κι' ἐγὼ εἶδα τὸν Λιβαθινό, τὴν δίδα Γκίκα ἐμπρὸς του
κι' ἐρασιτέχνας κι' ἄλλους, ὡς τὸν Πέτρο Μαυρομάτη
τὸν Γιώργο Σταματόπουλο, ἀλλὰ καὶ τὸ Μετζάκη
τὸν Ἀλφα τὸν Κουρμέντελο, τὸν Γιάννη τὸ Γαλάνη
τὸν Ἄλφα Παναγόπουλο, τὸν Ράινερ, ποῦ κάνει
τὰ θαύματά του στὸ βιολί, τὸν Μαυρομάτη Γιάννη
ἐρασιτέχνην καὶ αὐτὸν στὸ Ἰπιάνο. μεχλιβάνη,
Τὸν Παπαζαφειρόπουλον τὸν Παντελῆ ἀντάμα
ἐρασιτέχνην τοῦ βιολιού, τὸν Λιναρᾶ τὸν Γάμα
Τὸν Κλάμερ, τὴν κυρίαν του μὰ καὶ τὸν Πι Ψαλλίδα
καὶ τὰς Βιτάλ κάπου κοντὰ ὡς καὶ τὸν Κούτρα εἶδα
μαζὴ μὲ τὸ κορίτσι τοῦ χαριτωμένο πλάσμα

Φ.—Στάσου κι' ἡ Ἀμπατάγγελου ἀρχίνησε τὸ ἄσμα

Κ.—Ἐγὼ τὴ Μαίρη θεωρῶ τὴ Δαμιανοῦ Δασκάλα
μεγάλη καθηγήτρια τοῦ πιάνου, μέρα στ' ἄλλα
ποῦ στὴν ἐπίδρασι αὐτῆς ἀπόψε διακρίνεις
μὰ ἐσπερίδα τρε ζολι, ποῦ ἤλθες γιὰ νὰ κρίνης.

Φ.—Κι' ἐγὼ θαυμάζω κι' ἐπαινῶ τὴ Μαίρη Δαμιανοῦ
καὶ ἡ βραδυνὰ θ' ἄν' ἀσφαλῶς ἔργον δικοῦ της νοῦ!

Κ.—'Αμ' ὁ Παντζέλα;

Φ.— καὶ αὐτὸς μὲ τὸ βιολί μαγεύει

Κ.—'Αμ' ὁ Παλάτζι;

Φ.— καὶ αὐτὸς τὰ ἴδια σὲ παιδεύει

Κ.—Κι' ὁ Τζιζάκομο;

Φ.— Μὰ τ' εἶν' αὐτὸς ποῦ μὲ τὸ βιολοντσέλον
σὲ μεταφέρει παρευθὺς στὰ ὕψη τῶν αἰθέρων

Κ.—Μαγεία! φίλε μου, λοιπὸν ὠραία, θεσπεσία
καὶ χειροκρότησέ τηνε, γιὰτ' εἶνε τόσο ἀξία!

Φ.—Καὶ τώρα κύτα! Λέγε μου.

Κ.— Ἀμέσως σ' ἀραδιάζω

τὴν Βόλτκε καὶ τὸν Πάσκουα, τὴ Μαίρη δὲ θαυμάζω

καὶ τὸν Μάκ Φαϊντζιν σιμὰ μὲ τὴν καλὴ κυρά του

τὸν Γιώργο τὸν Φωτόπουλο, ποῦ κάθεται κοντὰ του.

Μὰ καὶ τὸ γέρω Δαμιανὸ τῆς Μαίρης τὸν πατέρα

τὸν Γιώργι τὸν Καλλιβωκά χαριτωμένον. τρέλλα!

τὸν Διακίδη Θεμιστόκ. τὸν Παπαπαναγόπουλο

καμάρι καὶ στολίδι μας. καὶ τὸν Χαραλαμπόπουλο

ἀπ' τὸν Ὀρφέα, μουσικὸν τὸν Κ. Παπαδόπουλο

καὶ τὸν Διαμάντην Βαγενᾶν μαζὴ μὲ τὴν μνηστή του

μὰ καὶ μὲ τὴ γλυκύτατη ἀκόμη ἀδελφή του

τὸν Παπαδημητρίου μας τὸν Λάμπη τὸν Ἀνέστον

μετὰ τῆς Γιώτας καὶ τὸν... πῶς τὸν λέν' καλέ μου πὲς' τον

Φ.—Μὴ λὲς γιὰ τὸν Εὐάγγελον Ἀθανασίου; ἰδὲς τον

Κ.—Εἶδα τὸν Μπουκαούραρον τοῦτέστιν Ἀνδρικόπουλον

μαζὴ μὲ τὴν παρέα του, τὸν Κάπα Ἀνδρέοπουλον

τὸν Τσίχλην τὸν Γεράσιμον καὶ τὸν Ἀλέκον ἄμα

τὸν Παῦλο Μέξη μ' ἀνηψιὰ καὶ μὲ τὴν κόρη ἀντάμα

τὰς Παπαμικροπούλου μας γλυκαῖς καὶ σ' ἄν κουφέτο

ποῦ πρὸ ὀλίγου ἐμφάνισι μᾶς ἔκαμαν ἐφέτο.

Τὸν Γιάννη τὸν Λαμπρόπουλο σὲ κάποιον θεωρεῖο

Τὴν Δίδα Γκίκα πάντοτε γλυκειά! ὦ! μίο! Ντίο!

ἀκόμη τὸν Δημήτριον καὶ φίλον Σαρδελιάνο

καὶ παρ' αὐτὸν τὸν Κωνσταντῆ τοῦτέστιν τὸν Κασιάνο

και την 'Ελένη αφρόπλαστη Παπαζαφειροπούλου
την σιλουέταν Μέρλιγκ του 'Αθάν Σωτηροπούλου
Και προς τον Βάχχον τας σπονδάς μεσουρανής δωρίζω
ὅταν τὸν Στάμον ἀπαντῶ καὶ Μέρλιγκ ἀντικρύζω

Φ.—'Εγὼ τὸν Κίμωνα θωρῶ, Βαρλάμον Βουτσινᾶ,
ποῦ εἶνε στῆς Πατραϊκῆς καὶ αὐτὸς τὸν κορβανᾶ

Κ.—Μὰ ξέχωρα ἐξ ὄλων πῶς τὸν Βέρροιον ἀντικρύζω
τὸν κυρ Σταυράκη π' ἐκ Παρίσι, στὰς Πάτρας τὸν μπανίζω

Φ.—Κι' ἐγὼ 'δα τὸν Στεργίου μας ταμειακὸν μὲ ἄλλους
τὰς Παπαϊωάννου μας. Μὰ μοῦ πατεῖς στοὺς κάλους

Κ.—Συγγνώμην, γιατί ἔσφαλα ἀφρημένος λίαν
παρατηρῶν γιὰ νὰ εὐρῶ ἡὸτ φίλον μου Πελλίαν

Φ.—'Εκεῖ ποῦ εἶναι δὲν θὰ ἴδῃς ποτὲ καὶ μὴ ἀπόρει

Κ.—Μὰ κύτα καὶ τὸν πρόσκοπον Χασήπην τὸν Γρηγόρη
'Εκεῖ 'να καὶ ὁ Μουτσόπουλος, μὲ τὸ κασκὸλ, σ' ἄν κόρη
καὶ ὁ 'Ιωαννίδης μας καθηγητῆς, σπουδαῖος
ποῦ ἔκαμεν διάλεξιν προχθὲς καὶ θαυαλέως
κι' ὁ 'Αθανασιάδης μας, Θανάσης Τριμπουλέτος,
κι' ὁ Χάλικ καὶ ἀξούριστος ὁ Νικολᾶν Λοβέρδος

Φ.—Κύτα καὶ ἐκεῖ μὴν ἔμεινε κανεὶς στὰ θεωρεῖα

Κ.—Νὰ ἡ Παλαιολόγου μας, ποῦ λὲν Εὐαγγελία
Κι' αὐτὴ τῆς Φιλαρμονικῆς ἀξία ἀκόμη μία.

Μὰ τί νὰ εἰπῶ! γιὰ κύταξε καὶ τὸν ἐρασιτέχνη
τὸν Χρήστο τὸν Χασάπην μας μὲ τί σπουδαῖα τέχνη,
τοὺς σοβαροὺς καὶ κωμικοὺς τῶν ἔργων παίξει ὅλους
γιὰ κύταξε τὴν τέχνη του; Αὐτὸν θαυμάζω ἀπ' ὄλους.

Φ.—Κι' ὁ Νόλλης;

Κ.— Βέβαια καὶ αὐτὸς καὶ φίνος Δασκαλόπουλος
καὶ ὁ Ποῦλος ἀμερικανὸς ὁ Κάπα ὁ Σπυρόπουλος
Κι' ὡς ὑπηρετῆς Μιχαὴλ ὁ Λάμπης ὁ Σταυρόπουλος

Φ.—Μὰ βέβαια καλὸς καὶ αὐτὸς, μ' ἀστέρας ἓνας εἶναι
ὁ Χρῖστος ὁ Χασάπης μας ποῦ τὸν ζητοῦν αἱ 'Αθηναί
Καὶ τώρα, ἔλα Μοῦσα μου, νὰ γράψω γιὰ τὸ Γιώτη
καὶ τὸν Τρωῖζο ταιριαστὰ καὶ γιὰ τοὺς δυο, διότι
μελωδικὰ τραγοῦδησαν, γλυκὰ καὶ γκιούστα ὄλοι
καὶ ἄς πάει καὶ τὸ παληάμπελο! μὰ καὶ τὸ πορτοφλόι!

Καὶ στοὺς Γρηγόρηδες εὐχαῖς μὲ ἀστραπαῖς καὶ μὲ βροχαῖς

Χαιρετῶ καὶ τὸν Γρηγόρη Βουνεσόπουλον σ' 'Αθήνας
καὶ ἂν τὰς βρῖσκει ἀξιωμαστους καὶ ἀπ' τὴν Πάτρα πλέον φίνας
ἐκεῖ τ' εὐχομαι νὰ μείνῃ μὲ προαγωγὴν σὲ μῆνας,
καὶ τοῦ στέλλω καὶ δυὸ χῆνας

Στὸν Γρηγόριον Τεγᾶν ποῦ στὸ Μεσολόγγι μένει
συνιστῶ εἰς τὰ 'Ηρῶα πρὸ παντὸς νὰ μὴ πηγαίῃ
καὶ μιὰ 'Αράπισα τοῦ στέλλω, τὰ ποδάρια νὰ τοῦ πλένῃ

Στὸν Γρηγόρη τὸν Χασάπην συνιστῶ νὰ μὴν παχαίῃ
γιατ' αὐτὸ δὲν τοῦ πηγαίνει

καὶ τοῦ στέλλω στὰ τσουβάλια κρῶα μπύρα, παγωμένη.

Τὸν κάθε Θύμιω χωριστὰ καὶ ἡ Καμπάνα χαιρετᾶ!

Χρόνια πολλὰ εὐχόμεθα στὸν Θύμιον 'Ανδρεόπουλον
καὶ στέλλομεν τὰ ὅμοια στὸν 'Αργὸς τὸν Κουτσόπουλον
καὶ ν' ἀποκτήσουν εὐχομαι καθεὶς αὐτό, ποῦ θέλει
πάντα νὰ ἔχουν τ' ἀγαθὰ καὶ πρὸ παντὸς καρβέλι

Καὶ στὸν Λαμνάτον εὐχομαι στὸ Μεσολόγγι ποῦναι
τὴν κάθε εὐχὴ ποῦ στέλλομε, οἱ ἄγγελοι ν' ἀκοῦνε
καὶ ὅτι ποθεῖ ἡ ψυχούλα του, νὰ τοῦ τὸ κουβλοῦνε!

Στὴν Εὐθυμίαν ἀδελφὴν φιλάτου φίλου στέλλω
εὐχὴν τοῦ χρόνου τὴν γιορτὴν νὰ κάμῃ μὲ τὸ βέλο.

καὶ μὲ τὸ πέπλο τῆς χαρᾶς, καὶ ἔμεις νὰ καλεσθοῦμε
πάλι νὰ φᾶμε σ' ἀνπροχθὲς καὶ νὰ τοὺς εὐχηθοῦμε!

Εὐχαῖς στοὺς Ἀναστάσηδες τοὺς φίλους μακρυτάσηδες.

Στὸν 'Ακρίδαν Δικηγόρον καὶ πολιτευτὴν συνάμα
στέλλω πλῆθος τὰς εὐχὰς μου, ἀλλὰ ὄχι γιὰ δεκλάμα
Τὴν λεβέντικη καρδιά του πῶς θυμοῦμαι καὶ δακρύζω
καὶ χιλιάδες τὰ λουλούδια τοῦ τὰ στέλλω, τὰ δωρίζω
Λοιπὸν χίλιοι τοῦ οἱ χρόνοι
καὶ ὄλονεν νὰ δυναμώῃ

Στὸν Δρούλιαν 'Αναστάσιον τοῦ εὐχομαι σπολλάτη
καὶ νὰ τὸν βλέπω τοῦ καλοῦ ὡς τέλος στυλοβάτη
νὰ εἶνε πάντα ἡγῆς καὶ μιὰ εὐχὴ ὑστάτη
νὰ μὴ παραξαπλώνεται, ὡς λένε, στὸ κρεββάτι,

Κι' ἐσὲ ὁ Τάσσο Μαρασιῆ, ποῦ ξέρω ἀπὸ προτῆτερα
ὅπου παλεύεις διαρκῶς πρὸ πάντων γιὰ τὰ σίδερα
πολλὰ τὰ ἔτη εὐτυχῆς, εὐχομαι νὰ περάσῃς
μὲ τὰ παιδιὰ σου τὴν κυρὰ καὶ πλούτη ν' ἀπολαύσῃς.

Κι' εἰς τὸν Τάσσον Τραμπαδῶρον ἱατρὸν καὶ συμβουλόμας
εὐχομαι Λυσιαρτεῖον νὰ μᾶς κάμῃ γιὰ καλὸν μας
γιατὶ ὅπως ὄλοι πᾶμε τὸν κακὸ ψυχρὸ καιρὸ μας
ἐκεῖ μέσα θὰ κλειστοῦμε καὶ θὰ βροῦμε τὸ σκοπὸ μας

Εἰς τὸν Μιχαλακόπουλον τὸν Τάσσον στὰς 'Αθήνας
στέλλω λουλούδια μετ' εὐχῶν μαζῆ μὲ δύο πίνας
καὶ τῆς χρονιαῖς τοῦ εὐχομαι πανευτυχεῖς καὶ ἐκείνας!

'Αποστέλλω στὸν Χανίδην 'Αναστάσην δικηγόρον
εἰς 'Αθήνας δυὸ ζουμπούλια μετ' εὐχῶν μου διατόρων
ἄς τοῦ στέλλω σκορπισμένας νὰ τῆς πάρῃ ἀπ' τὸ πατόρον

Στὸν Βορίλλαν ποῦ ἡ καρδιά του ἡ χρυσιῆ μὲ συγκιεῖ
στέλλω εἰς τὸ Μεσολόγγι, ποῦ τὸ ζοῦν εψαριανοὶ
τὰς εὐχὰς μου καὶ τὰ δῶρα στῆς μπρατσέρας το πανί.

Κι' εἰς τὸν Τόγιαν 'Αναστάση εὐχομαι πολλοὺς τοὺς χρόνους
καὶ ἂν ἐμένα δὲν πιστεύει ἄς ὀψήσῃ τοὺς χειτόνους
καὶ τοῦ στέλλω σὲ γλυκιάδα σελοουόδια χιλιοὺς τόντους

Στὸν Παυλόπουλο τὸν Τάσην στέλλω στὸ Εὐνοχωρι
ἓνα σμόκιν καὶ καπέλλο καὶ τὰ δίδο στὸ πατόρι
νὰ τὰ λάβῃ μὲ τ' εὐχαῖς μου, ὡς οἱ ἄλλοι ἔκαμαν ὄλοι
καὶ ἂν τυχὸν δὲν τοῦ τὰ δίνουν, νὰ τὰ πάρῃ μὲ τὸ ζόρι.

Τὸν Τάσσον τὸν Κατσίαν ποῦ ἐν Καλαβρύτοις μένει
μορφωμένος δικηγόρος μὰ καὶ δίχως ν' ἀποστένη
στέλω εὐχὴν ἀπ' τὴν καρδιά μου τὰ χρονάκια νὰ χιλιᾶσῃ
δίχως πίκρες καὶ φαρμάκια καὶ ὅτι θέλει ν' ἀπολαύσῃ.

Μετὰ τῶν τυπογράφων μου

πολὺ διαφωνῶ

καὶ Γιάννηδες ποῦ ξέχασα
ἐκτάκτως προσφωνῶ!

Ὡς δικηγόρον ἐκτακτον καὶ φίλον Χλιάπα Γιάννη
εὐχομαι χίλια, ὁ θεὸς τὰ χρόνια νὰ σοῦ κἀνῃ
νὰ χαίρῃς τὴν κυρία σου, χρυσὸ γιὰ σὲ στεφάνι
καὶ παιδιὰ τὰ χαρωπά, ὀλόχρυσο γιορτάνι.

Καὶ στὸν 'Ιωάννην Μάρκου κάμνω ἐκτάκτως ὕμνον πάλι
καὶ ἡ τοποθέτησίς του ἄς γενῆ καὶ αὐτοῦ χαλάλι
καὶ ἂν ἐκτάκτως ἡ "Καμπάνα", τὰς εὐχὰς τῆς τώρα γράφει
φεῦ! δὲν ἔπαιεν ἐκείνη μὰ μονάχ' οἱ τυπογράφοι.



Πρὸς φίλον μίαν συμβουλή ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Βερεσὲ στὴν ἐποχὴν μας, ποῦ ἀκούστηκε, μαρῆ;
καὶ ὅμως εἰς τὸν 'Αηδιονύσι κάποιος δὶν' εὐζο μελέ
καὶ Γεώργιον Τσαλίνην λὲν αὐτὸν ὅπου τὸ κάνει
ποῦ καὶ μὲ τὰς δεσποινίδας τὸν τσακῶνα νὰ τὰ βάνῃ
'Αχ! αὐτὰ καὶ δεσποινίδες τῶχρον πάρει τὸ μυαλό του!
καὶ ἄς προσέξῃ, μὴ τοῦ φάνε ὄλο τὸ μακαλάκι του!